

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 224/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 14 czerwca 2021 r., sygn. akt III K 113/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Zarzut apelacji prokuratora: - rażąca niewspółmierność kary orzeczonej w wyroku wobec oskarżonego M. T., a polegająca na niedostatecznym uwzględnieniu wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar, a w szczególności związanych z okolicznościami samego czynu, jak również jego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>zachowanie po popełnieniu przestępstwa, które wpływają na stopień winy i szkodliwości społecznej tego czynu i sprawiają, że orzeczona wobec M. T. kara w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności nie spełnia swoich celów zapobiegawczych i wychowawczych zarówno wobec oskarżonego jak i w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut apelacji prokuratora okazał się całkowicie bezzasadny. W ustalonych przez Sąd Okręgowy realiach, odpowiedzialność karna oskarżonego zdeterminowana została czynnikami, które ujawniły się w zaawansowanym stadium akcji przestępczej podjętej przez niego w stosunku do pokrzywdzonej A. T.. Ich istota wyrażona została ustaleniem przez Sąd pierwszej instancji, iż M. T.</p>				

dobrowolnie odstąpił od dokonania zabójstwa A. T. i podjął działania, które zadecydowały o niewystąpieniu pierwotnie zamierzonego skutku w postaci śmierci pokrzywdzonej (art. 15 § 1 k.k.). Sprowadziło się to do natychmiastowego spełnienia przez oskarżonego prośby A. T., która po zadaniu przez niego ciosu nożem w brzuch, zwróciła się o zawieszenie jej do szpitala. Taka reakcja oskarżonego miała decydujące znaczenie dla odwrócenia skutku śmiertelnego, gdyż dzięki temu stała się możliwa natychmiastowa pomoc medyczna (operacja), bez której uratowanie życia pokrzywdzonej nie byłoby możliwe. Nie ulega przy tym wątpliwości, że w postawie oskarżonego zaznaczyła się nie tylko rezygnacja z zamiaru pozbawienia życia pokrzywdzonej, ale ponadto pozytywna aktywność w postaci natychmiastowego zawieszenia

pokrzywdzonej do szpitala, a zatem czynny żal. Zaznaczyć trzeba, że przy tzw. usiłowaniu ukończonym, z jakim mamy do czynienia w niniejszej sprawie (oskarżony wykonał wszystkie czynności prowadzące do wyczerpania znamion zbrodni zabójstwa), do uzyskania bezkarności za usiłowanie (zabójstwa) konieczne jest zapobieżenie przez sprawcę skutkowi przestępnemu (por. postanowienie SN z 08.09.2005 r., II KK 10/05, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 1614). Oskarżony, niewątpliwie spełnił oba wskazane wyżej warunki. Oczywiste jest, że w tak ukształtowanych okolicznościach faktycznych, zaktualizowała się odpowiedzialność karna M. T. jedynie za skutek realnie wywołany jego przestępczym działaniem (por. wyrok SA w Katowicach z 11.04.2013 r., II AKa 65/13, Legalis, wyrok SA we Wrocławiu z 06.11.2012 r., II AKa 312/12. Legalis).

Chodzi rzecz jasna o skutek polegający na spowodowaniu u A. T. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, a zatem o odpowiedzialność karną za czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

Wskazane powyżej okoliczności wymagały przedstawienia ich przed przystąpieniem do oceny zasadności apelacji prokuratora kwestionującej wymiar kary orzeczonej wobec M. T.. Na tle takiego stanu rzeczy rodzi się bowiem pytanie, czy skoro sprawca nie podlega karze za usiłowanie zabójstwa ze względu na przedstawioną tu postawę, to związane z tym fakty - w sposób oczywisty pozytywne i zasługujące na afirmację - mają pozostawać całkowicie bez wpływu na charakter odpowiedzialności karnej za czyn, w którym odzwierciedliły się konkretne, realne skutki jego przestępczego działania. Trudno

jest ograniczyć
pozytywny wpływ
postawy
oskarżonego jedynie
do zapobieżenia
skutkowi
śmiertelnemu i
uznać, że nie
miała ona żadnego
wpływu na przebieg
i dolegliwość dla
pokrzywdzonej tego
zakresu realnych
następstw, który
mimo wszystko, stał
się jej udziałem.
Niewłocznie
wykonana w
warunkach
szpitalnych przez
fachowy personel
medyczny operacja,
niewątpliwe skróciła
do minimum
trwanie choroby
realnie zagrażającej
życiu, zredukowała
wydatnie
dolegliwości bólowe
oraz dyskomfort
pokrzywdzonej
spowodowany
obawą o życie,
wywołaną
przestępczym
działaniem
oskarżonego.
Prowadzi to zatem
do wniosku, że
w tym przypadku,
miarkowanie kary za
czyn z art. 156
§ 1 pkt 2 k.k.
winno dokonać się
z uwzględnieniem
analizowanych
powyżej,
pozytywnych
dokonań
oskarżonego. Gdy

ponadto weźmie się pod uwagę dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. i w takim kontekście konkretne okoliczności jakie Sąd Okręgowy miał w polu widzenia, to taki zakres okoliczności, czyni zasadnym uznanie, że wymierzona oskarżonemu kara 5 lat pozbawienia wolności nie jawi się karą rażąco niewspółmiernie łagodną, lecz przeciwnie – okazuje się karą nadmiernie surową, w zbyt małym stopniu uwzględniającą specyfikę przedmiotowego zdarzenia jako całości, jak też ocenianych na tym tle elementów podmiotowych dotyczących M. T..

Karą współmierną i sprawiedliwą jest kara, która została ukształtowana z uwzględnieniem wszystkich ustawowych dyrektyw wymiaru kary oraz wszystkich okoliczności obciążających i łagodzących, przy czym stopień uwzględnienia dyrektyw ogólnych determinowany jest

specyfiką konkretnej sprawy, co oznacza, że poziom uwzględnienia każdej z nich może być zróżnicowany (por. wyrok SA w Krakowie z 09.06.2004 r., II AKa 111/04, KZS 2004/7-8, poz. 44, wyrok SN z 26.09.1972 r., V KR N 387/71, LEX nr 21517).

Nie ulega wątpliwości, że podstawowym elementem, który zgodnie z art. 53 k.k. należy mieć na uwadze przy wymiarze kary jest stopień winy sprawcy. Przy ustalaniu tego elementu trzeba poddać analizie zarzucalność (zdolność do zawinienia, możliwość uświadomienia bezprawności czynu, istnienie czynników zakłócających normalność sytuacji motywacyjnej), nadto – charakter stosunku sprawcy do podjętego czynu zabronionego (postać zamiaru, motywacja), a także sposób działania i świadomość naruszenia obowiązku ostrożności lub

stopnia niedbalstwa
związanego z takim
naruszeniem (por.
wyrok SA w
Warszawie z
15.02.2016 r., II
AKa 372/15, LEX
nr 2071250). W
niniejszej sprawie
Sąd Okręgowy nie
poświęcił tej kwestii
większej uwagi.
Mając natomiast
na względzie treść
opinii sądowo-
psychiatrycznej
dotyczącej M. T.,
stwierdzić trzeba,
że nie miał
on zakłóconych w
żadnym stopniu
dyspozycji
poczytalności, a
zatem był zdolny
do ponoszenia winy.
Wniosek powyższy,
jawi się w pełni
uprawniony również
z perspektywy jego
predyspozycji
intelektualnych oraz
posiadanego
doświadczenia
życiowego.
Oskarżony nie
działał w zamiarze
ewentualnym, co
w orzecznictwie
traktowane jest
jako niższy stopień
winy aniżeli w
przypadku zamiaru
bezpośredniego
(por. wyrok SA
w Katowicach z
16.11.2000 r., II
AKa 306/00 ,
Prok. I Pr. –
wkł. 2001/7-8, poz.
13). Nie może też

budzić wątpliwości
świadomość
bezprawności
zachowania
polegającego na
zadaniu człowiekowi
ze znaczną siłą
ciosu nożem w
brzuch, zarówno
gdy zważy się na
wskazane powyżej
okoliczności jak i
wyrobienie
społeczne
oskarżonego.
Sposób jego
działania był nadto
nacechowany
planowością,
przygotowaniem się
do przestępczego
działania, co
podwyższa stopień
winy – jakkolwiek w
pierwotnym zamiśle
dotyczyło to
zachowania innego,
aniżeli ostatecznie
zrealizowane.
Motywacja jaką jest
zemsta, wprawdzie
słusznie została
oceniona przez Sąd
pierwszej instancji
jako naganna. W
orzecznictwie
przyjmuje się nawet,
że wręcz zawsze
należy ona do takiej
kategorii
okoliczności (por.
wyrok SN z
22.01.2019 r., IV
KK 604/18, LEX nr
2619308).
Racjonalne,
modelowe
zachowanie w
sytuacji, w jakiej
znalazł się oskarżony

za sprawą podjętej samodzielnie przez pokrzywdzoną, decyzji o zakończenia ich związku małżeńskiego, winno polegać na okazaniu zrozumienia i zaakceptowaniu wyboru A. T.. Z reguły jednak, reakcję małżonka postawionego w obliczu takiej sytuacji, wyraża nie chłodny, rzeczowy osąd, lecz postawa naznaczona emocjami. Świadomość niemożności przeciwstawienia się temu łączy się na ogół także z koniecznością utraty normalnych kontaktów ze wspólnymi dziećmi. W przypadku M. T. pojawiło się nadto rozgoryczenie na tle uświadomienia zbędności jego wysiłku związanego z zatrudnieniem za granicą (dla poprawy bieżącej sytuacji bytowej rodziny i uzyskania środków na budowę wspólnego domu). Tego rodzaju okoliczności spowodowały, że na przestrzeni wielu miesięcy kumulowały się u oskarżonego

negatywne emocje (zwrócili na to uwagę biegli psychiatrzy w opinii sędowo-psychiatrycznej), co sprawiło, że oskarżony znalazł się w takiej sytuacji motywacyjnej, której nie można postrzegać jako normalnej, finalnie bowiem skutkowało ona powstaniem przestępczego zamiaru i przystąpieniem w dniu zdarzenia do jego realizacji. Wskazany zakres okoliczności nie mógł być pominięty przy wymiarze kary, albowiem stanowił on istotny element procesu motywacyjnego rozumianego jako motywacja w węższym znaczeniu, a więc jako bezpośrednia przyczyna zabronionego zachowania się M. T. (por. M. Mozgawa (red.) Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, opubl. LEX/el. 2022).

Uwzględnienie wskazanych wyżej okoliczności powoduje, że w konkretnych realiach niniejszej sprawy, osłabieniu ulega znaczenie motywu zemsty,

ze swej istoty
nacechowanego
nagannością.

Zauważyć należy, że
oskarżony mierzył
się z problemem
niewierności żony
już na kilka miesięcy
przed zdarzeniem.

W czerwcu 2020
r. podjął próbę
wpłynięcia na A.
J., aby wycofał się
z romansu z A.
T., co jednak nie
przyniosło

oczekiwanego
rezultatu. Decyzja o
przylocie do Polski
bez uprzedzenia
o tym rodziny,
zatrzymanie się w
hotelu na terenie
S. oraz zakup noża,
którym posłużył się
w czasie zdarzenia
- świadczą z
jednej strony o
planowym działaniu
oskarżonego, z
drugiej natomiast
- o wysokim
poziomie frustracji
oskarżonego.

Pogłębiła ją postawa
A. T. w czasie
wspólnej jazdy
samochodem,
polegająca na
ignorowaniu prośb
oskarżonego o
zerwanie z A.
J.. Kiedy oskarżony
ponawiał swoje
prośby, A. T.
pogłaśniała radio
w samochodzie,
demonstrując
lekceważący
stosunek do

oskarżonego. W takim układzie okoliczności faktycznych, zasadny jawi się wniosek, że stan emocjonalny oskarżonego był wówczas daleki od równowagi. Tak więc, okoliczności związane z ówczesną sytuacją oskarżonego, nie powinny być interpretowane wyłącznie jako obciążające, lecz również w określonym stopniu, jako umniejszające naganność zemsty.

Uznając za niepełne stanowisko zaprezentowane w powyższym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że kara wymierzona M. T., będąca efektem ograniczoności dokonanych ocen, wymaga złagodzenia, co zrealizowało się poprzez jej obniżenie do wysokości 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy uznał zarazem, iż niezależnie od wskazanego przez Sąd Okręgowy

zestawu okoliczności obciążających, nie można pomijać faktu, że oskarżony nie jest osobą zdemoralizowaną ani niezdolną do krytycznej oceny swojego zachowania. Jeśli zaś chodzi o działania, które apelujący eksponuje jako zacieranie śladów przestępstwa, to zauważyć należy, że ich negatywny wydźwięk nie może mieć istotnego znaczenia dla wymiaru kary, albowiem ustalona z pokrzywdzoną wersja dotycząca okoliczności doznania przez nią rany klutej brzucha (innych niż rzeczywiste), funkcjonowała bardzo krótko, już bowiem następnego dnia, tj. 27 października 2020 r. oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył szczegółowe wyjaśnienia i wskazał miejsce wrzucenia noża do jeziora. W takim stanie rzeczy, kara - nawet tylko minimalnie wyższa od dolnej granicy ustawowego zagrożenia - w

szczególności w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, winna spełnić należycie cele resocjalizacyjne wobec oskarżonego, jak również we właściwy sposób wywrzeć wpływ na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

Nie zasługiwało na uwzględnienie stanowisko prokuratora, który w apelacji zawarł sugestię o potrzebie potraktowania M. T. z należytą surowością, tj. poprzez wymierzenie kary 8 lat pozbawienia wolności. Zauważyć należy, iż orzeczenie takiej kary, odpowiadającej de facto dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za zabójstwo, zniwelowałoby w zasadzie całkowicie, ustawowo określone skutki odstąpienia od dokonania czynu oraz czynnego żalu. Orzeczenie w takich uwarunkowaniach określonej kary za wywołany realnie skutek, nie może prowadzić do zniweczenia

istotnego elementu polityki kryminalnej, jakim jest przekonanie o opłacalności zapewnienia bezkarności sprawcy rezygnującemu z przestępstwa w stadium usiłowania. Takie przeświadczenie leży u podstaw instytucji czynnego żalu, z którą łączy się uratowanie zagrożonego dobra prawnego (tu: życia) przed uszczerbkiem. W doktrynie prezentowane są poglądy, że odstąpienie od kontynuowania przestępczego działania jest „pierwszym przejawem resocjalizacji sprawcy” (por. A. Grześkowiak (red.) Kodeks karny. Komentarz 2021, wyd. 7, Legalis). W okolicznościach tej sprawy zatem, poza wskazanymi powyżej elementami zważyć trzeba również na to, że mamy do czynienia ze sprawcą niezdemoralizowanym i niezdesocjalizowanym, wobec którego długotrwały proces resocjalizacji w warunkach penitencjarnych, nie

jest konieczny.
Wskazuje na to dostatecznie przekonująco dotychczasowa linia życiowa M. T., koncentrująca się na wykonywaniu pracy oraz dbałości o rodzinę. Nie można nadto tracić z pola widzenia faktu, że oskarżony jest sprawcą przynajmniej się do winy. W orzecznictwie akcentowany jest pogląd, że przyznanie się stanowi najpoważniejszą po czynnym żalu i przebaczeniu ofiary, okoliczność łagodzącą wymiar kary (por. wyrok SA w Warszawie z 22.10.2014 r., II AKa 296/14, LEX nr 1540942, wyrok SA we Wrocławiu z 20.12.2018 r., II AKa 247/18, LEX nr 2707045).

Poza oddziaływaniem w wymiarze indywidualnym, kara ma odpowiednio kształtować świadomość prawną społeczeństwa, co jednak wcale nie oznacza, że cele w tej płaszczyźnie może należycie realizować jedynie kara

odpowiednio surowa. Trafnie wyraził to Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, stwierdzając: „Pogląd, że cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa może osiągnąć tylko kara surowa, jest założeniem dowolnym, niepotwierdzonym żadnymi miarodajnymi badaniami. Praktyka wymiaru sprawiedliwości dostarcza wielu przykładów, że ze zrozumieniem i akceptacją przyjmowana jest kara, która nie jest prostym odwetem za popełniony czyn, lecz uwzględnia przede wszystkim, okoliczności leżące po stronie sprawcy, służąc internalizacji wartości i sposobów zachowania aprobowanych społecznie (wyrok z 10.05.2017 r., II AKa 79/17, LEX nr 2317702).

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, stwierdzić należy, że postulowane przez prokuratora

zaostrenie kary do 8 lat pozbawienia wolności, jest oparte na dość powierzchownej analizie akcentowanych w apelacji okoliczności. Uwzględnienie tego wniosku nie byłoby ani racjonalne, ani sprawiedliwe. Stanowiłoby – zdaniem sądu odwoławczego – przejaw nadmiernej surowości, nie znajdującej dostatecznego uzasadnienia w całości kształcie ustalonych w sprawie okoliczności przedmiotowych i podmiotowych, a jednocześnie prowadziłyby do faktycznego zniweczenia skutków stanowiących efekt zmaterializowania się względem oskarżonego warunków określonych w art. 15 § 1 k.k. Jednocześnie zaznaczyć trzeba, że nieuwzględnienie apelacji prokuratora, a co więcej – zamiast postulowanego zaostrenia – dokonanie obniżenia kary orzeczonej przez Sąd pierwszej instancji, nie ma na celu zlekceważenia

czynu popełnionego przez oskarżonego, ani też bezzasadnie pobłażliwego potraktowania go, a jedynie wyważenie represji karnej w taki sposób, aby była racjonalna i sprawiedliwa, a jako taka – spełniła należycie cele względem sprawcy, a także w aspekcie ogólnoprewencyjnym. Jeśli kara ma przekonywać, że warto zaniechać finalizowania czynu zabronionego i podejmować działania służące zapobieżeniu skutkowi przestępnemu, to wymierzona za realnie wywołany skutek (inny od pierwotnie zamierzonego) nie może osiągać poziomu kary, co prawda odpowiadającej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ale przewidzianej za przestępstwo, w zakresie którego ustawodawca zagwarantował sprawcy bezkarność.

Wniosek

<p>Wniosek apelacji prokuratora:</p> <p>- wymierzenie oskarżonemu kary 8 lat pozbawienia wolności, a w pozostałym zakresie - utrzymanie w mocy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Niezasadność argumentacji zawartej w apelacji prokuratora oraz niedostrzeżenie niektórych okoliczności o znaczeniu niebagatelnym dla rzetelnej oceny zachowania oskarżonego, skutkowałe stwierdzeniem braku przekonujących podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie kary, w sposób postulowany przez oskarżyciela publicznego. Z przyczyn, na które wskazano w zaprezentowanych powyżej rozważaniach, zasadne jawi się wnioskowanie, że skoro kara 5 lat pozbawienia</p>			

<p>wolności została uznana przez Sąd odwoławczy za karę zbyt surową w relacji do stopnia winy oskarżonego, przy należytych uwzględnieniu także pozostałych znaczących elementów, to tym bardziej jako rażąco niewspółmiernie surową należało ocenić karę 8 lat pozbawienia wolności wnioskowaną w apelacji przez prokuratora.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

<p>Pozostałe rozstrzygnięcia wyroku Sądu Okręgowego, poza rozstrzygnięciem o karze - zostały utrzymane w mocy.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Pozostałe rozstrzygnięcia, poza dotyczącym kary, nie były kwestionowane.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok poprzez obniżenie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu M. T. do wysokości 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Zmiana wysokości kary, tj. jej obniżenie nastąpiło w wyniku uznania kary 5</p>		

<p>lat pozbawienia wolności za zbyt surową i nieadekwatną do stopnia winy M. T., przy równoczesnym uznaniu za niezasadną apelacji prokuratora, w której zawarto wnioski o podwyższenie kary do 8 lat pozbawienia wolności.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz.		

	223 z późn. zm,) Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, uznając, że ich uiszczenie wiązałoby się dla skazanego z nadmiernymi trudnościami.
7. PODPIS	
SSA Piotr Brodniak SSA Małgorzata Jankowska SSA Janusz Jaromin	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o karze		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana